

první sbírka básní
jedné toulavé duše

Prapůvodní chaos

Martin Kuneš

Martin Kuneš

Prapůvodní chaos

první sbírka básní
jedné toulavé duše

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 15. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS
První vydání, 1. elektronické
Autor © Martin Kuneš
Obálka © Vendula Provazová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem
rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-87-8 (epub)

ISBN 978-80-88652-88-5 (PDF)

Prolog

Knih knih říká, že na počátku bylo slovo...

Jenže tahle kniha pojednává o silách, které tu byly ještě dávno předtím. Síly tvořící Kosmos. A přesně to je Prapůvodní chaos. Energie, která je kletbou i požehnáním zároveň. To z jeho lůna pochází Matka Příroda, Naděje i Svoboda. Já zvolil si ho za patrona, nebo on si snad vybral mne jako svého šířitele? Ať tak nebo tak, je to můj průvodce bláznivým světem.

Prapůvodní chaos není černý nebo bílý, neboří ani nebudeje. Je prostě jaký je, barva nejlépe hodila by se k němu šedá. A slovo, které ho nejlépe vysvětluje, je dekonstrukce. Tam, kde shoří les, brzy začne nový život a stromy jsou silnější díky živinám z popela. Prudký déšť smývá staré a nepotřebné a dodává půdě vláhu.

A tím se dostáváme k tomu, co v téhle knize najdete. Pokud čekáte jen poezii veselou, plnou optimismu, romantiky a lásky, asi budete zklamaní. Pokud hledáte rychlou cestu ke štěstí skrze vlastní nitro, tak snad ani nepokračujte ve čtení a knihu zavřete.

Obsah této sbírky je stejný jako samotný Prapůvodní chaos, je dekonstrukční. Popisuje hodnoty, na kterých stojí vesmír a také vypráví o setkáních se silami mimo běžné chápání. Samozřejmě, najde se tu i poezie věnovaná múzám, které mi byly předlohou a pro které jsem těch pár veršů sepsal. Ale jedno mají všechna díla společné - je to vlastně cestovní deník životem jednoho snílka, bojovníka a staré vlčí duše, spojené a ukované do jedné osoby.

Přeji příjemné čtení...

Úvodní

Buď pozdraven můj milý příteli.
Otvíráš knihu o cestě,
kterou již mnozí projít museli.
Však málokdo měl tužku a papír ve vestě.
Já ano, a tak začal jsem psát o ní básně.
Básně o pocitech, setkání i múzách.
Psal jsem ve sněhových bouřích, ale i když slunce svítilo krásně.
Psal jsem o hezkých věcech, i o světa hrůzách.
Básně, jak ve mně snílek, romantik, bojovník i tulák
našli společnou rovnováhu.
O tom, jak jel jsem rychlíkem a jindy vezl mě courák.
I jak našel jsem v sobě odvahu.
Na začátku zdálo se, že tím činím pokání.
Že pomocí těch pár rýmovaných vět,
můžu každého zachránit, a tak zlepšit svět.
Pak jsem ale pochopil, že šířit naděje je mé poslání.
A tak věřím můj drahý čtenáři,
že tyhle básně nesvázané pravidly,
jiskřičku naděje v tobě rozzáří
a trochu jiný pohled na svět ti nabídnou.

Pochodeň

Den už pomalu končí a slunce za obzor zapadá.
Pozoruji ten rudý talíř a par veršů mne napadá.
Tohle jsou ty chvíle, kdy každý poutník hledá na noc skrýš.
Ale já ne, půjdu se toulat světem, v době, kdy ty už dávno spíš.
Na cestu tmou zapálím si jiskrou naděje pochodeň.
Ta bude hořet vždy, neuhasí ji ani povodeň.
Budu svítit všem těm duším ztraceným.
Těm, co míří k poznání, a ne k palácům zlaceným.
Tam, kde je zoufalství, budu šířit naděje světlo.
A tam, kde vládne zlo, aby zase dobro kvetlo.
Vždyť každý z nás občas klesne na mysli.
To, když máme černé myšlenky a napadají nás různé nesmysly.
Kolikrát pak stačí málo, jen téhle louče svit.
A někdo, kdo řekne: „Neboj, zase bude líp.“

Umělci

Umělci, tvůrčí duše prokleté.
Všichni ti, co čelí kletbě staleté.
Svět kolem sebe jinak vidí.
Mnozí z nich se za svůj dar i stydí.
Malíř vezme plátno a štětec,
není vázán pravidly, nemusí být zrovna světec.
Básník pak do veršů zachytí své myšlenky.
Ty, co našel na cestách, nebo při pití pálenky.
Muzikant své nálady v tóny přetaví.
A je jen otázkou času, kdy se celá skladba objeví.
Umělci, tvůrčí duše prokleté.
Vy, co v davu navzájem se poznáte.
Kráčíme světem, pohledy zasněný.
Mnozí známe dno a byli jsme zlomený.
Každý po svém svá díla tvoříme.
A že je někdo ocení neochvějně věříme.
Někdo tvorbou bojuje s démony.
Jiný radostně opěvuje vesmírné zákony.
Někomu je múzou žal a smutek,
jinému příroda, láska nebo dobrý skutek.
Umělci, tvůrčí duše prokleté,
je mi ctí vás potkávat na naší cestě klikaté.

Flám

Tak zas končí jeden flám,
přitom jen posedět zněl původní plán.
Těžký je tohle ráno s kocovinou.
Divím se, že jsem v posteli a ještě k tomu pod peřinou.
Hlava těžká, bolí jako střep.
Pro jistotu měřím sám sobě tep.
Zbytek dne zachrání jen silná káva.
I tohle se člověku občas stává.
Čím ses zkazil, tím se máš i napravit.
Tak vstávám a jdu včerejší lahev rumu popravit.
Ten panák na nohy zas mě postaví.
A jen bůh ví, jestli se tenhle flám někdy zastaví.

Naděje

Naděje, jak tuhle křehkou vílu pochopit?

Jak jí a její poselství nějak uchopit?

Naděje není slepá víra, že všechno dobře dopadne.

I když zůstává s tebou, když kolem vše se rozpadne.

Ona říká: „Nevzdávej se, jdi dál, tohle všechno má svůj smysl.“

Každý krok tě posílí, v tom je vesmíru úmysl.

Že na své cestě musíš dál pokračovat.

A různá úskalí, jak kameny na stezce překračovat.

Naděje to je světlo, ale ne to na konci tunelu.

I když často je zneužita k tomuto účelu.

Naděje to je světlo, které stíny zahání.

To, které tě před selháním ochrání.

Díky Naději můžeš kráčet směle dál.

Vždyť svět nepoznal nikdo, kdo dveře otevřít se bál.